

សៀវភៅដានីយ៉ៃល - លេខ សាមសិបបួន

ការបកបង្ហាញផ្ទាំងតម្រូវឱ្យនាយៈ សុបិនរបស់ William Miller
និងការស្តារឡើងវិញនូវសចក្ខីពិតមូលដ្ឋាននៃចុងក្រោយ

Jeff Pippenger
2024-01-03

យើងកំពុងពិចារណាអំពីការអនុវត្តតាមព្យាករណ៍នៃសុបិនរបស់ William Miller
នៃក្នុងចុងក្រោយ
ដដែលជាកន្លងនៃព្យាករណ៍ទាំងអស់សម្រាប់ការបំពេញដ៏ពេញលេញរបស់វា។ សុបិនរបស់
Miller កំណត់អត្តសញ្ញាណការរកឃើញ ការបង្កើតឡើង ការបដិសេធ ការកប់ទុក
និងការសង្ស័យវិញនៃសចក្ខីពិតមូលដ្ឋាននៃ Adventism
ដដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈកិច្ចបឋមរបស់ Miller។
សចក្ខីពិតមូលដ្ឋានទាំងនោះគឺជាឯកសារសចក្ខីពិតដែលត្រូវបានបកប្រែនៅឆ្នាំ
1798។ សចក្ខីពិតទាំងនោះត្រូវបានកំណត់ដោយនិមិត្តអំពីទទួល Ulai។ សុបិនរបស់
Miller ដូចដែលបានកត់ត្រាទុកក្នុងសៀវភៅ Early Writings គឺជាសុបិនទីពីររបស់គាត់
ហើយសុបិននោះត្រូវបានបង្ហាញជាគំរូទុកជាមុនដោយសុបិនទីពីររបស់ Nebuchadnezzar
ដូចដែល Miller ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ក៏ត្រូវបានបង្ហាញជាគំរូទុកជាមុនដោយ Nebuchadnezzar
ផងដែរ។

អត្ថបទមុនៗបានបង្ហាញរួចហើយថា ការបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់នប្បិកុសសោរ
ដដែលបានរស់នៅ «បុរាណវិគ្គ» ដោយមានចិត្តដូចសត្វ
ត្រូវបានបញ្ចប់ក្នុងន័យនិមិត្តរូបនៅឆ្នាំ 1798។ បន្ទាប់មក
នគរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសង្កេតឃើញ ហើយជាលើកដំបូង
នប្បិកុសសោរបានកំណត់ឱ្យមនុស្សម្នាក់ដដែលបានប្រើចិត្តពេញលេញ។ ក្នុងន័យនៃ
«ពេលវេលាចុងបញ្ចប់» នៅឆ្នាំ 1798 ទ្រង់បានកំណត់ឱ្យ «អ្នកបុរាណវិគ្គ»។
យើងក៏បានកំណត់សម្គាល់ផងដែរថា ក្នុងនាមជាសត្វចម្លែកៗនៃហែប៊ីឡូន ការជំនុំជម្រះ
«បុរាណវិគ្គ» របស់នប្បិកុសសោរ
បានជាគំរូទុកជាមុននៃការជំនុំជម្រះរយៈពេលពីរពាន់បុរាណវិគ្គ (mene, mene, tekel,
upharsin) របស់បេលសាសារ ដដែលជាសត្វចម្លែកៗនៃហែប៊ីឡូន។

«ចំពោះអ្នកគ្រប់គ្រងចុងក្រោយនៃហែប៊ីឡូន
ដូចជាក្នុងន័យនិមិត្តរូបចំពោះអ្នកទីមួយរបស់វាដែរ
ក៏បានមកដល់សាលក្រមរបស់ព្រះអ្នកយ៉ាងថា៖ «ឱសត្វចម្លែកៗ ...
មានព្រះបន្ទូលមកដល់ទ្រង់ថា រាជាណាចក្របានដកចេញពីទ្រង់ហើយ»។ ដានីយ៉ៃល
4:31»។ Prophets and Kings, 533.

បងស្រីវាយក៏បានកំណត់អត្តសញ្ញាណបេលសាសារ ក្នុងម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់គាត់
ថាជា «សត្វចម្លែកៗខ្ពស់»។
នៅក្នុងការបញ្ចប់នៃម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះរបស់នប្បិកុសសោរ គាត់កំណត់ឱ្យ
«សត្វចម្លែកៗបុរាណវិគ្គ» ព្រោះគាត់បានទទួលបុរាណវិគ្គនៃការជំនុំជម្រះនៃ «បុរាណវិគ្គ»
ខណៈដែលបេលសាសារ ទោះបីគាត់បានដឹងបុរាណវិគ្គនោះក៏ដោយ
ក៏បានបដិសេធមិនព្រមទទួលបុរាណវិគ្គនោះដែរ។

«ប៉ុន្តែ ក៏ សេចក្តីសុំឡើយរបស់ប្រជានិពន្ធនៃការកម្មសាសនា និងការលើកកម្ពស់ខ្លួនឯង បានលុបបំបាត់មធ្យោបាយនៃគាត់មិនគួរតែក្រៃលែងជាដាច់ខាត; ហើយគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាដល់នឹងអំពើទាំងនោះ ដល់បាននាំឲ្យមានការវិនិច្ឆ័យដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមកលើនិយ័តន៍សោត គាត់បានខុសខ្លោយឱកាសទាំងឡាយដល់បានប្រទានឲ្យគាត់ដោយព្រះគុណ ដោយមិនអំពើប្រើប្រាស់ឱកាសដល់ស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ ដើម្បីឲ្យមានសុភាពសេចក្តីពិត។ “តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វី ដើម្បីឲ្យមានសង្គមគ្រោះ?” គឺជាសំណួរមួយដល់ស្ថិតច្រើនមហិមា ប៉ុន្តែល្អដល់ខ្លួននោះ បានលេងទៅដោយភាពព្រងើយកន្ទុកវិញ។» Bible Echo, April 25, 1898.

ព្រះបាទនិយ័តន៍សោត គឺជានិមិត្តរូបនៃ «អនុកម្មបុរាណ» នៅឆ្នាំ 1798 ដល់យល់ដឹងអំពីការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងនៅគ្រាចុងបញ្ចប់។

«ការអ្នកអាងដោយមហេសីភាពនោះ មិនទាន់ផុតពីប្រមាត់របស់ទ្រង់ផង នោះមានសំឡេងមួយពីស្ថានសួគ៌បានប្រាប់ទ្រង់ថា ពេលរលោតនៃការជំនុំជម្រះដល់ព្រះបាទកំណត់មកដល់ហើយ។ ភូមាម្យ៉ាងនោះ សតិបញ្ញាប្រាប់ទ្រង់ត្រូវបានដកហូតចេញ ហើយទ្រង់បានក្លាយជាសត្រូវមួយ។ អស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ ទ្រង់ត្រូវបានបន្ទាបបន្ទាបនៅក្នុងបន្ទប់។ នៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលនេះ សតិបញ្ញាប្រាប់ទ្រង់ត្រូវបានប្រគល់ឲ្យប្រមាត់ក្នុងដៃទ្រង់ ហើយបន្ទាប់មក ដោយលើកក្នុងកែវឡើងទៅកាន់ព្រះដ៏អស្ចារ្យនៃស្ថានសួគ៌ដោយចិត្តរាបទាប ទ្រង់បានទទួលសុភាពព្រះហស្តរបស់ព្រះក្នុងការដាក់ទណ្ឌឧកម្មនេះ ហើយត្រូវបានសុំឡើងវិញទៅកាន់បល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់មុនដទៃទៀត។»

«នៅក្នុងសេចក្តីប្រកាសជាសាធារណៈមួយ ស្ថិតច្រើននិយ័តន៍សោតបានទទួលសុភាពកំហុសរបស់ទ្រង់ និងព្រះគុណដ៏ធំធេងរបស់ព្រះក្នុងការសុំដាច់ឡើងវិញ។ នេះជាអំពើចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់ទ្រង់ ដូចដែលបានកត់ត្រាទុកក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធ។» Review and Herald, February 1, 1881.

នៅចុងបញ្ចប់នៃ «ប្រាំពីរគ្រា» របស់និយ័តន៍សោត គាត់បានចេញសេចក្តីប្រកាសជាសាធារណៈមួយ ដល់រួមមានទាំងការសារភាពជាសាធារណៈផងដែរ។ ម៉ឺន្ទ័រ ក្នុងនាមជានិយ័តន៍សោត តំណាងឲ្យ «អនុកម្មបុរាណ» នៅឆ្នាំ 1798 ដល់យល់អំពីការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងនៅពេលរលោតចុងបញ្ចប់។ ពួកគេទាំងពីរសុទ្ធតែមានសុបិនពីរ ហើយសុបិនទីពីររបស់ពួកគេនីមួយៗបានកំណត់អត្ថសញ្ញាណ «ប្រាំពីរគ្រា» តាមនិមិត្តសញ្ញា។ នៅក្នុងអត្ថបទមុនៗ បានបង្ហាញច្បាស់ថា «ប្រាំពីរគ្រា» សម្គាល់ចំណុចផ្តល់បុន្នបុរាណ។

នៅឆ្នាំ 1798 និយ័តន៍សោតបានសម្គាល់ការផ្តល់បុគ្គលិកពីស្ថានភាពដ៏អ្នកអាងរបស់គាត់ ទៅកាន់ស្ថានភាពរបស់មនុស្សមានបុរាណ។ ការផ្តល់បុគ្គលិកនោះរួមមានការសារភាពជាសាធារណៈរបស់គាត់ផងដែរ។ ឆ្នាំ 1798

ក៏ជាចំណុចផ្តល់សេចក្តីបង្អែក និងនគរទីបួនមួយនៃនាយព្រះគម្ពីរផងដែរ។
វាក៏មានសម្ភាសនាមកដល់របស់ទេវតាទីមួយ ដូចនេះហើយមានសម្ភាសនាមកដល់យុគកាលថ្មីមួយ
ដុំបិតការព្រមានអំពីការជំនុំជម្រះដល់នឹងមកដល់ មិនអាចកើតមានឡើងបានទេ
លុះត្រាតែនគរទីបួននៃនាយព្រះគម្ពីរមានទទួលរឿងស្តាប់របស់វាជាមុនសិន។

សារនោះផ្ទាល់ បំភ្លឺអំពីពេលវេលាដែលចូលនាគរៈគ្រូរកកើតឡើង។ វាគួរមានបុរាណថា
ជាផ្នែកមួយនៃ «ដំណឹងល្អអំពីអស់កល្បជាតិច្នោះ»
ហើយវាបុរាណអំពីការបើកចំហនៃការជំនុំជម្រះ។ សារនៃសេចក្តីសង្ឃឹមនោះ
គួរមានផ្តល់ឱ្យយើងនៅគ្រប់សម័យកាលទាំងអស់
ប៉ុន្តែសារនេះជាផ្នែកមួយនៃដំណឹងល្អ
ដែលអាចបុរាណមានតម្លៃក្នុងចុងក្រោយបំផុតនោះ
ពីព្រោះមានតម្លៃក្នុងពេលនោះទេ ដល់វានឹងពិតថា
ម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះមានមកដល់ហើយ។
ទំនាយទាំងឡាយបង្ហាញនូវលំដាប់នៃព្រឹត្តិការណ៍
ដែលនាំឱ្យឈានចុះមកដល់ការបើកចំហនៃការជំនុំជម្រះ។
នេះពិតជាគ្រឹះគ្រូរជាពិសេសចំពោះសង្ឃឹមនៃដានីយ៍លើ។
ប៉ុន្តែផ្នែកនៃនាយរបស់គាត់ ដែលទាក់ទងនឹងចុងក្រោយ
ដានីយ៍លើគួរមានបង្ហាញឱ្យប្រាកដថា ហើយបោះត្រា «រហូតដល់គ្នាចុងបញ្ចប់»។
មិនមែនរហូតដល់យើងឈានដល់ពេលនេះទេ ទើបសារមួយអំពីការជំនុំជម្រះ
អាចគួរមានបុរាណឡើង ដោយផ្អែកលើការសម្រេចពេញលេញនៃនាយទាំងនេះ។
ប៉ុន្តែនៅគ្រប់ចុងបញ្ចប់ នោះហើយ ពុំយោគាវិមាននិយាយថា
«មនុស្សជាច្រើននឹងរត់ទៅរកមក ហើយចំណេះដឹងនឹងកើនឡើង»។ ដានីយ៍លើ 12:4។

«សារកប្បូលមានព្រមានក្នុងចំណុចនេះពីថាព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមកនៅសម័យរបស់គាត់
។ គាត់មានបុរាណសន្និដ្ឋានថា “ចុងនៃនោះមិនមែនឡើយ លុះត្រាតែមានការរុករានចំពោះមុនសិន
ហើយមនុស្សសន្តិវិធីបែបនោះគួរមានបើកសម្តែងឡើង”។ ២ ថ្ងៃសៅរ៍ឡើង ២:៣។
លុះត្រាតែក្រោយការរុករាន និងរយៈពេលយូរនៃការគ្រប់គ្រងរបស់
“មនុស្សសន្តិវិធីបែប” នោះ
ទើបយើងអាចរំពឹងដល់ការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់យើងបាន។
“មនុស្សសន្តិវិធីបែប” នេះ ដល់ក៏គួរមានហៅថា “អាថ៌កំបាំងនៃព្រឹត្តិការណ៍”
“កូននៃសេចក្តីរំលោភ” និង “មនុស្សសាក្សីក្នុងនោះ” ផងដែរ តំណាងឱ្យសាសនាចក្ររបស់
ដែលតាមដល់មានទុកក្នុងព្រះបន្ទូលទំនាយ
វាគួរមានបន្តអំណាចកំពូលរបស់វារយៈពេល ១២៦០ ឆ្នាំ។ រយៈពេលនេះមានបញ្ចប់នៅឆ្នាំ
១៧៩៨។ ការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចកើតឡើងមុនពេលនោះបានឡើយ។
ប៉ុន្តែមានគ្រូបដណ្តប់ការព្រមានរបស់គាត់លើសម័យកាលគ្រីស្ទទានទាំងមូល
រហូតដល់ឆ្នាំ ១៧៩៨។ គឺនៅខាងនេះនៃពេលនោះហើយ
ដែលសារអំពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទគួរតែគ្រូរមានបុរាណ»។

«គ្មានសារបែបនេះណាមួយដែលផ្តល់ឱ្យគ្រូរមានបុរាណនៅក្នុងយុគសម័យកន្លងមក
ឡើយ។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងបានឃើញហើយ មិនមានអធិប្បាយសារនេះទេ;
លោកមានបង្ហាញបងប្អូនរបស់លោកទៅកាន់អនាគតដ៏ឆ្ងាយនៅពេលនោះ
សម្រាប់ការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់។
ពួកអ្នកកកលើអសាសនាក៏មិនមានបុរាណដែរ។ ម៉ាទីន លូធើរ
បានដាក់ការជំនុំជម្រះទុកបុរាណប្រយោជន៍នៅក្នុងអនាគត ចាប់ពីសម័យរបស់លោក។
ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីឆ្នាំ 1798 មក សង្ឃឹមនៃដានីយ៍លើគួរមានបើកត្រឡប់

ចំណេះដឹងអំពីទំនាយហានកើនឡើង
ហើយមនុស្សជាច្រើនបានប្រកាសសារដ៏ឧឡារិកអំពីការជំនុំជម្រះដល់នរោត្តមក្នុង
The Great Controversy, 356.

នៅឆ្នាំ 1798 យុគកាលថ្មីមួយនៃកិច្ចការសង្គ្រោះក្នុងគ្រោះហានមកដល់
ហើយយុគកាលថ្មីនោះបានផ្តល់ការព្យាបាលអំពីយុគកាលមួយទៀត
ដែលនឹងចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 1844។ នៅពេលមានការផ្តល់បុគ្គលិកយុគកាលនោះ
ទ្វារមួយនឹងត្រូវបិទ ហើយទ្វារមួយនឹងត្រូវបើក។

ចូរសរសេរទៅកាន់ទេវតានៃពួកជំនុំជម្រះនៅក្នុងភីឡាដែលាផ្តា ព្រះអង្គគង់បរិសុទ្ធ
ព្រះអង្គគង់ស្តុករះត្រង់ ព្រះអង្គគង់លើកាន់កូនសំរាប់រស់ដរាប ព្រះអង្គគង់លើបើក
ហើយគ្មានអ្នកណាអាចបិទបាន ហើយបិទ ហើយគ្មានអ្នកណាអាចបើកបាន
ទ្វារមានបន្ទូលដូចនេះថា៖ ខ្ញុំស្តាប់ការងាររបស់អ្នកហើយ៖ មើល
ខ្ញុំបានដាក់នៅមុខអ្នកនូវទ្វារដែលបើកចំហមួយ
ហើយគ្មានអ្នកណាអាចបិទវាបានឡើយ៖ ដូច្នេះអ្នកមានកម្រិតតិចបន្តិច
ហើយបានកាន់តាមពាក្យរបស់ខ្ញុំ ហើយមិនបានបដិសេធនាមរបស់ខ្ញុំឡើយ។ វិវរណៈ
ព្រះ៧, ៨

ការបើកទ្វារមួយ សម្រាប់អំពីយុគសម័យនៃការរៀបចំដ៏ថ្មីមួយ។
មានការផ្តល់បុគ្គលិកយុគសម័យនៃគរ និងនិស្សិតមួយ នៅឆ្នាំ 1798
នៅចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីព្រះពិរោធនៃកិច្ចការ ដល់គ្រូបង្រៀនសម្រេចពីឆ្នាំ 723 មុន
គ.ស. រហូតដល់ឆ្នាំ 1798។ ក៏មានការផ្តល់បុគ្គលិកយុគសម័យមួយផងដែរ នៅឆ្នាំ 1844
នៅចុងបញ្ចប់នៃសេចក្តីព្រះពិរោធចុងគ្រូហើយ ដល់គ្រូបង្រៀនសម្រេចពីឆ្នាំ 677 មុន
គ.ស. រហូតដល់ឆ្នាំ 1844។ នៅឆ្នាំ 1798 យុគសម័យនៃការរៀបចំដ៏ថ្មីមួយ
ដែលបានព្យាបាលអំពីការជំនុំជម្រះដល់កំពុងខិតមកជិត បានមកដល់ហើយ។
ទាំងនិមិត្តរូប និងមីឡែ គ្រូបង្រៀនតំណាងថាជា «អ្នកបុរាណវិទ្យា» នៅ
«ពេលវេលាចុងបញ្ចប់» នៅពេល «ទ្វារ»
គ្រូបង្រៀនបើកទៅកាន់យុគសម័យខាងក្នុងនៃការរៀបចំដ៏ថ្មីមួយ
និងទៅកាន់ការផ្តល់បុគ្គលិកយុគសម័យខាងក្រៅពីសត្វពិសមុន ទៅកាន់សត្វពិសនៃដី។
យុគសម័យនៃការរៀបចំដ៏ថ្មីមួយ គ្រូបង្រៀនបំពេញសម្រេច
នៅពេលទ្វារចូលទៅក្នុងទីបរិសុទ្ធចប់ផុត គ្រូបង្រៀនបើកនៅចុងទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844
ហើយយុគសម័យនៃការរៀបចំដ៏ថ្មី និងការជំនុំជម្រះសិរីអង្គកេត បានមកដល់។

ស៊ុបិនទីពីររបស់ Miller ចាប់ផ្តើមនៅពេលទ្វារមួយត្រូវបើកនៅឆ្នាំ 1798
ហើយវាបញ្ចប់នៅពេលទ្វារមួយត្រូវបើកក្នុងរយៈកាលផ្តល់បុគ្គលិករបស់
“សាក្សីទាំងពីរ” ដល់គ្រូបង្រៀននាំឲ្យរស់ឡើងវិញ
ដើម្បីប្រកាសសារនៃការស្រុកនៃពាក់កណ្តាលអធ្យាត្រូវ។ តាមន័យព្យាយាមណ៍ ទាំង
Nebuchadnezzar និង Miller
សុទ្ធតែតំណាងឲ្យការផ្តល់បុគ្គលិកនៃគររបស់សត្វសាហាវពិសមុន
ទៅកាន់នគររបស់សត្វសាហាវពិសនៃដី នៅឆ្នាំ 1798។
ពួកគេទាំងពីរក៏តំណាងឲ្យការប្រកាសអំពីការខិតមកជិត
និងការមកដល់នៃការជំនុំជម្រះសិរីអង្គកេតនៅឆ្នាំ 1844 ផងដែរ។ ឆ្នាំ 1798 និង 1844
តំណាងឲ្យការបញ្ចប់នៃ “សេចក្តីកំហឹង” ដំបូង និងចុងគ្រូហើយរបស់ព្រះ
ទាំងនឹងរាសត្រូវរបស់ទ្រង់ ដល់គ្រូបង្រៀនសម្រេចឡើងក្នុងអំឡុងរយៈពេល “បុរាណវិទ្យា”

ដូចដែលបានចែងទុកក្នុងលំអៀង ជំពូកមុកបុរាណមួយ។ រយៈពេលស៊ីបបុរាណមួយឆ្នាំ ចាប់ពី 1798 ដល់ 1844 តំណាងឲ្យការសង់ឡើងនៃព្រះវិហារខាងវិញ្ញាណ ដដែលអ្នកនាំសារនៃចេក្ខុសញ្ញាបានយាងមកដល់ភូមិមាត់ ២២ ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 នៅពេលព្រះគ្រីស្ទបានផ្តល់បុគ្គលិកទីបរិសុទ្ធនៃ ទីកាន់ទីបរិសុទ្ធបំផុត។

ឆ្នាំ 1798 និង 1844 បង្ហាញអំពីការផ្តល់បុគ្គលិក (លើសពីមួយ) ដល់គ្រូបង្រៀនសម្រាប់ដោយ "គ្រូបង្រៀន"។ ការផ្តល់បុគ្គលិកពី Millerite Philadelphian Adventism ទៅជា Millerite Laodicean Adventism នៅឆ្នាំ 1856 ក៏គ្រូបង្រៀនសម្រាប់ដោយការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងអំពី "គ្រូបង្រៀន" ដដែលគ្រូបង្រៀនមកគ្រូបង្រៀនបដិសេធនៅឆ្នាំ 1863។ នៅឆ្នាំ 1798 មានការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងពីសៀវភៅដានីយ៍លែ ដដែលមាន "គ្រូបង្រៀន" ដដែលនៃ លំអៀង ជំពូក 26 ដដែលគ្រូបង្រៀនបដិសេធនៅចុងបញ្ចប់នៃ Millerite Philadelphian Adventism។

ការផ្តល់បុគ្គលិកនៃចលនារបស់ទេវតាទីមួយពី ភីឡាឌែល ទៅកាន់ ឡាឌីកា គ្រូបង្រៀនតំណាងដោយរយៈពេលបុរាណឆ្នាំ ចាប់ពីឆ្នាំ 1856 ដល់ 1863។ សាររបស់ ឡាឌីកា បានមកដល់ឆ្នាំ 1856 ហើយអស់រយៈពេលបុរាណឆ្នាំ ពន្លឺចុះមិន "seven times" ដដែលគ្រូបង្រៀនបដិសេធក្នុង បានបង្កើតដំណើរការសាកល្បងបដិសេធមួយ ដដែលអាជីវនេទីសីមាបានបង្ហាញនូវឆ្នាំ 1863។ រយៈពេលបុរាណឆ្នាំគ្រូបង្រៀនផ្តល់ឲ្យសម្រាប់ពន្លឺចុះ "seven times" ដើម្បីឲ្យគ្រូបង្រៀនទទួលយក ឬគ្រូបង្រៀនបដិសេធនៃ ការផ្តល់បុគ្គលិកនៃចលនាអាជីវនេទីសីមា មីលូលីតេ ភីឡាឌែល ទៅកាន់អាជីវនេទីសីមា មីលូលីតេ ឡាឌីកា ជាគ្រូបង្រៀនសម្រាប់នៃការបញ្ចូលសំដាប់នៃចុងបញ្ចប់ គឺការផ្តល់បុគ្គលិកនៃចលនា ឡាឌីកា របស់ទេវតាទីបី ទៅកាន់ចលនា ភីឡាឌែល របស់ទេវតាទីបី។

ទំនាយរយៈពេលពុកស៊ីបបុរាណឆ្នាំរបស់អសោយ បង្ហាញសញ្ញាសម្រាប់ការចាប់ផ្តើមនៃចេក្ខុសញ្ញាព្រះពិរោធដំបូង និងសេចក្តីព្រះពិរោធចុងក្រោយរបស់ព្រះ ទាស់នឹងនគរខាងជើង ហើយបន្ទាប់មកទាស់នឹងនគរខាងត្បូងនៃអ៊ីស្រាអែល។

ដូច្នេះកុហករបស់ស៊ី គឺជាម៉ាស និងកុហករបស់ដាម៉ាស គឺស៊ីន; ហើយក្នុងរយៈពេលពុកស៊ីបបុរាណឆ្នាំ អប្សរាអ៊ីមនឹងគ្រូបង្រៀន បដិសេធមិនអាចជាបុរាណដ៏មួយបានទៀត។ អសោយ ៧:៨។

ទំនាយរបស់អសោយអំពីរយៈពេលពុកស៊ីបបុរាណឆ្នាំ គ្រូបង្រៀនបុរាណនៃឆ្នាំ 742 មុន គ.ស. ហើយក្នុងរយៈពេលពុកស៊ីបបុរាណឆ្នាំ នគរខាងជើងនឹងគ្រូបង្រៀនបដិសេធនៅ។ ដប់បួន... wait, need correct 19 = ដប់បុរាណឆ្នាំ. ឆ្នាំបន្ទាប់ពីឆ្នាំ 742 មុន គ.ស. គឺឆ្នាំ 723 មុន គ.ស. នគរខាងជើងគ្រូបង្រៀនអាស៊ីរីនាំទៅជាទាសករ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលពុកស៊ីបបុរាណឆ្នាំ សេចក្តីកំហឹងលើនគរខាងត្បូងបានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 677 មុន គ.ស. នៅពេលម៉ាណាសគ្រូបង្រៀននាំទៅជាឈ្មួញដោយពួកហាប៊ីឡូន។ ដូច្នេះ រយៈពេលពុកស៊ីបបុរាណឆ្នាំនេះ តំណាងឲ្យរយៈពេលដប់បុរាណឆ្នាំឆ្នាំរហូតដល់ការនាំទៅជាឈ្មួញ ហើយលើកដំបូងនៃនគរខាងជើង បន្ទាប់មកទៀតស៊ីបបុរាណឆ្នាំទៀត រហូតដល់ការនាំទៅជាឈ្មួញរបស់ម៉ាណាស។

ទំនាយទាំងនោះបានទៅដល់ការបំពេញរបស់វត្តាមលំដាប់ក្នុងឆ្នាំ 1798, 1844 និង 1863។ នៅក្នុងឆ្នាំ 1798 ការផ្តល់បុស្សខាងក្នុងមួយនៃស្ថានសីលចេត្តិសង្គមគ្រោះមានកម្រិតទាប រីឯជាមួយនឹងការមកដល់របស់ទេវតាទីមួយ ហើយការផ្តល់បុស្សខាងក្រៅមួយនៃគម្រោង ឡាយក្នុងទំនាយព្រះគម្ពីរក៏មានកម្រិតទាបផងដែរ។ នៅក្នុងឆ្នាំ 1844 ការផ្តល់បុស្សខាងក្នុងមួយនៃស្ថានសីលចេត្តិសង្គមគ្រោះមានកម្រិតទាប ខណៈដែលទ្រព្យរបស់ប្រជាជនគ្រោះទីបីសុទ្ធជា ហើយការជំនុំជម្រះស៊ើបអង្កេតមានចាប់ផ្តើម ជាមួយនឹងការមកដល់របស់ទេវតាទីបី។ នៅក្នុងឆ្នាំ 1863 ការផ្តល់បុស្សខាងក្រៅមួយមានកម្រិតទាប ពីព្រោះស្ថានសីលចេត្តិរបស់សក្តានុពលនៃសីលចេត្តិសង្គមគ្រោះ។

ពលេដលៃទំនាយគួររមានបុរាណ មានការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងអំពី «បុរាណវិទ្យា» ដលៃពួក
Millerites «មានបុរាណវិទ្យា» មានយល់ ហើយមានបុរាណវិទ្យា។ នៅចុងនៃចុងបញ្ចប់
គឺហុកសិបបុរាណវិទ្យានៅឆ្នាំ 1863
មានការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងមួយទៀតលើសចក្ខុភូតិកដលៃនោះ
ដលៃនោះទីបញ្ចប់គួររមានបដិសេធដោយ «សង្គម» ដលៃទីបទទួលមកដលៃមី
នៃស្ថាននៃបុរាណវិទ្យាពិតប្រាកដ។

បុរាណវិទ្យាគួររមានយល់ដឹងគួររមាន ដោយខ្លះចំណេះដឹង។
ពិព្រោះអ្នកមានបដិសេធចំណេះដឹង យល់ដឹងក៏នឹងបដិសេធអ្នកដទៃ
ដើម្បីបិទបិទអ្នកមិនជឿជានិមួយសម្រាប់យល់ដឹងទៀតឡើយ។
ដោយយល់ឃើញថាអ្នកមានភូតិកចក្ខុភូតិកយើងរបស់ពួកយើងអ្នក
យល់ដឹងក៏នឹងភូតិកចក្ខុភូតិករបស់អ្នកដទៃ។ ហូស 4:6.

ការកើនឡើងនៃចំណេះដឹង នៅពលេដលៃសង្គ្រាមនៅដានីយ៍លៃគួររមានបើកគ្នា
គួររមានភ្ជាប់ជាមួយនឹង «បុរាណវិទ្យា» ដូចនេះ
វាមិនគួររមានជានិមិត្តសញ្ញានៃចំណុចផ្តល់បុគ្គលិកបុរាណវិទ្យាទេ
ប៉ុន្តែក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃការបើកគ្នាសារព្វាយការណ៍ផងដែរ។

ការផ្តល់បុគ្គលិកមួយទៀតមានចាប់ផ្តើមនៅចុងទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020
ជាមួយនឹងការខកចិត្តលើកដំបូង ដលៃមានចាប់ផ្តើម «ពលេដលៃនៃការពន្យារពលេ»
ហើយមានសម្គាល់ការចាប់ផ្តើមនៃពលេដលៃនៃកន្លះ កន្លះវិវរណៈ ជំពូក 11
ដលៃសាក្សីទាំងពីរដេញដោលនៃលើកទីក្នុងជំនួញ គឺសូដុម និងអេស៊ីពូ។

ចុងទី 18 ខែកក្កដា ឆ្នាំ 2020 ជាចំណុចចាប់ផ្តើមនៃចុងនៃនិមិត្តសញ្ញាបីឆ្នាំកន្លះ
(«បុរាណវិទ្យា») ដលៃគួររមានបង្ហាញជាគំរូដោយបុរាណវិទ្យាសាក្សីឆ្នាំ 1856 រហូតដល់ឆ្នាំ
1863។ រយៈពេលទាំងពីរនេះសុទ្ធជាជានិមិត្តសញ្ញានៃ «បុរាណវិទ្យា»។
រយៈពេលទាំងពីរនេះសម្គាល់ការផ្តល់បុគ្គលិកចាត់ចែងសម័យមួយ
(ការផ្តល់បុគ្គលិកដំណាក់កាល)។
រយៈពេលទាំងពីរនេះតំណាងឲ្យការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងដលៃពាក់ព័ន្ធនឹង «បុរាណវិទ្យា»។

វាកើតឡើងក្នុងអំឡុងពេលនៃការផ្តល់បុគ្គលិកនៃគរហាប៊ីឡូនទៅកាន់គម្ពីរ-ពិសេស
ដលៃដានីយ៍លៃមានអធិស្ឋានអធិស្ឋានលើវិទ្យា ជំពូក ២៦
ដូចនេះហើយមានកំណត់អធិស្ឋានលើវិទ្យា ជំពូក ២៦
ថាជាសញ្ញាសម្គាល់មួយនៃការផ្តល់បុគ្គលិកនៅចុងនៃចុងក្រោយ។ ក្នុងសុបិនរបស់មីលឺរ
នៅចុងបញ្ចប់នៃការបង្ហាញចំនួនបុរាណវិទ្យាពិតប្រាកដ «ការខ្ចាត់ខ្ចាយ» មីលឺរទាំងយំ
ហើយទាំងអធិស្ឋាន។ ការយំនោះសម្គាល់ចំណុចដលៃសិស្សមានក្បួនសម្តែង
(បុរាណវិទ្យាសាក្សី) បើកគ្នាសារមួយ ដលៃមានបិទគ្នាទុក។

ការអធិស្ឋានរបស់ Miller សម្គាល់ដលៃការអធិស្ឋានក្នុងលើកទី ២៦ ជំពូក ២៦
របស់ដានីយ៍លៃ ដលៃពាក់ព័ន្ធនឹង «បុរាណវិទ្យា» ហើយកើតឡើងនៅពលេដលៃ
និងបង្កអួចគួររមានបើកគ្នាទៅក្នុងសុបិនរបស់ Miller។ ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានរបស់ដានីយ៍លៃ
ក្នុងជំពូក ៩ ក៏សរុបគ្នានឹងការអធិស្ឋានរបស់ដានីយ៍លៃ ក្នុងជំពូក ២ ផងដែរ។
វាក៏សរុបគ្នានឹងការអធិស្ឋានសារភាពហាប៊ីឡូនសោ នៅចុងបញ្ចប់នៃ
«បុរាណវិទ្យា» របស់គាត់។

ដូច្នេះ ការអធិស្ឋានរបស់ Miller
ត្រូវបានគំរោងដោយការអធិស្ឋាននៅក្នុងគម្ពីរលើវីនីយ ជំពូក ២៦
ដែលជាការអធិស្ឋានសាធារណៈនៃការសាវ័តាហាប
និងជាការអធិស្ឋានសុំឲ្យបរិក្ខត្តាសចេក្ខុសម្មាសម្ពុទ្ធនាយចុងក្រោយ
ពីព្រោះទំនាយទាំងអស់បង្ហាញអំពីថ្ងៃចុងក្រោយ។ ហេតុនេះ
សចេក្ខុសម្មាសម្ពុទ្ធនៅក្នុងដានីយ៍លែ ជំពូក ២
គំរោងឲ្យសចេក្ខុសម្មាសម្ពុទ្ធចុងក្រោយដដែលត្រូវបរិក្ខត្តា។ ការអធិស្ឋានរបស់ Miller
នៅក្នុងសុបិនរបស់គាត់ គឺជាការអធិស្ឋានដដែលពោរពេញដោយការព្យាយាមរស់
និងសចេក្ខុសម្មាសម្ពុទ្ធវិច្ច អំពីអំពើស្អប់ខ្ពស់ដែលបានកើតឡើងចំពោះគ្រឿងអលង្ករ
រស់នៅក្នុងបន្ទប់របស់គាត់។ ការព្យាយាមរស់របស់គាត់
ត្រូវបានបង្ហាញដោយពួកអ្នកដទៃផ្សេងៗ និងយំសោកនៅក្នុងអសោកាល ជំពូក ៩
ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបោះត្រារបស់មួយសន្សំបួនម៉ឺនបួនពាន់។

មីឡើវបានឃើញថា សចេក្ខុសម្មាសម្ពុទ្ធទាំងឡាយត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូលបន្តិចម្តងៗដោយគោ
លលទ្ធិកុលដៃកុលាយ ហើយទីបំផុតបានឈានដល់ចំណុចមួយ ដែលមឈូសនោះ
(គឺព្រះគម្ពីរខ្ពង់រាជ្យទាល់) ត្រូវបានបំផុសឡើង។
ការបំផុសឲ្យមឈូសរបស់មីឡើវបានកើតឡើងនៅក្នុងជំនាន់ទីបីនៃអោដរនេទីស៊ីម
នៅពេលមានចលនាដោយចេតនាមួយ ដើម្បីបំបាក់ព្រះគម្ពីរ King James មួយឡើង
សម្រាប់ជំនួសដោយកំណែព្រះគម្ពីរសម័យទំនើបដែលខូចប្រេះ
និងមានមូលដ្ឋានលើភូតិក។

មីឡើវបានយំរួចអធិស្ឋាន ហើយកុលាមនោះទ្វារមួយបានបើកឡើង
ហើយមនុស្សទាំងអស់ក៏ចេញទៅអស់។ បន្ទាប់មក បុរសកាន់ច្បាសសម្បត្តិ
(សិរីលាភព្រះយេស៊ូ) បានចូលមក បើកបង្អួចទាំងឡាយ ហើយចាប់ផ្តើមសម្បត្តិ។
បន្ទាប់មក មីឡើវបានបង្ហាញក្នុងរូបរបស់គាត់អំពីតុប្បងមានតម្លៃដែលខ្ពស់ខ្ពង់ខ្ពាយ
ហើយបុរសកាន់ច្បាសសម្បត្តិក៏បានសន្យាថា គាត់នឹងមើលថែតុប្បងទាំងនោះ។
នៅក្នុងភាពអ៊ូអរនៃកិច្ចការសម្បត្តិរបស់បុរសកាន់ច្បាសសម្បត្តិក៏បាននោះ
មីឡើវបានបិទភ្នែករបស់គាត់មួយភ្លែត ហើយនៅពេលគាត់បើកភ្នែកឡើងវិញ
សំរាប់កំហែងទៅ។ តុប្បងមានតម្លៃត្រូវបានខ្ពស់ខ្ពង់ខ្ពាយនៅជុំវិញបន្ទប់
ហើយបុរសកាន់ច្បាសសម្បត្តិក៏បានដាក់បុរសអប់រំជាងនោះនៅលើតុ
បុរសតុប្បងទាំងនោះ ហើយចាក់វាចូលទៅក្នុងបុរសអប់រំនោះ រួចនិយាយថា «ចូរមក
ហើយមើល»។

យូលា «មក ហើយមើល» ជានិមិត្តសញ្ញាបង្ហាញថា
សចេក្ខុសម្មាសម្ពុទ្ធវិច្ចត្រូវបានបើកត្រូវ។ សចេក្ខុសម្មាសម្ពុទ្ធដែលត្រូវបានបើកត្រូវសម្រាប់
Miller គឺជាសចេក្ខុសម្មាសម្ពុទ្ធចុងក្រោយ ពីព្រោះអ្វីបន្ទាប់ដដែលត្រូវកើតឡើង
គឺការភ្ញាក់ឡើងរបស់ Miller នៅពេល «សម្បត្តិ» ដែលគំរោងឲ្យសម្បត្តិខ្ពស់។ Miller
គឺជាអ្នកចុងក្រោយដែលបានទទួលសារនៃ Midnight Cry ក្នុងបុរសគ្រីស្ទសម្រាប់ពួក
Millerites ហើយមុនបន្តិចនឹងសម្បត្តិដែលផ្ទុកដោយគាត់ភ្ញាក់ឡើងក្នុងសុបិន
គាត់បានបិទភ្នែករបស់គាត់មួយភ្លែត។
ខគម្ពីរតម្លៃគត់ក្នុងព្រះគម្ពីរដែលយោងទៅកាន់ «មួយភ្លែត» និង «ភ្នែក»
គឺកំពុងសម្គាល់អំពីការរស់ឡើងវិញលើកដំបូង។

មើលចុះ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាអំពីអាថ៌កំបាំងមួយ៖
យើងមិនមែនទាំងអស់គ្នានឹងដកេលក៏ទេ
ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវបានផ្តល់ឱកាស ក្នុងមួយរំពេច
ក្នុងការព្រឹត្តិកម្មក្រៃបណ្ត ទៅពេលគួរឱ្យបន្តិចៗនឹង
ដុំបំបែកនៃនេះនឹងបន្តិចៗនឹង
ហើយពួកសុលាបនឹងត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញដោយមិនចេះពុករលួយ
ហើយយើងនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱកាស ដុំបំបែកអ្វីដែលពុករលួយនេះ
ត្រូវតែស្វែងរកពាក់កណ្តាលដោយអ្វីដែលមិនពុករលួយ ហើយអ្វីដែលសុលាបនឹងបាននេះ
ត្រូវតែស្វែងរកពាក់កណ្តាលដោយភាពអមតៈ។ ១ គ្រិស្តស ១៥:៥១-៥៣។

ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការផ្តល់បុន្ន័យនៃចលនាឡាវឌីសអោរបស់ទេវតាទីបី
ទៅកាន់ចលនាភីឡាឌីនៃការបស់ទេវតាទីបី ដូចដែលត្រូវបានគំរោងនៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក
១១ មីឡីតំណាងឱ្យព្រហ្មចារិយមានបុរាណចុងក្រោយបំផុត
ដែលទទួលបានសម្រាប់កេរ្តិ៍ដ៏អស្ចារ្យ។ អ្នកដំបូងដែលទទួលបាន
គឺជាអ្នកមានវិញ្ញាណខ្ពស់បំផុត។

«នេះជាសម្រាប់កេរ្តិ៍ដ៏អស្ចារ្យ ដែលត្រូវផ្តល់អំណាចដល់សារបស់ទេវតាទីបី។
ទេវតាទាំងឡាយត្រូវបានចាត់តាំងស្ថិតមក
ដើម្បីដាស់តឿនពួកបរិសុទ្ធដែលហាក់ទឹកចិត្ត
នឹងរៀបចំពួកគេសម្រាប់កិច្ចការដ៏ធំដែលនៅខាងមុខពួកគេ។
មនុស្សដែលមានទោសល្មើសបំផុត មិនមែនជាអ្នកដំបូងដែលទទួលបាននេះទេ។
ទេវតាទាំងឡាយត្រូវបានចាត់ទៅកាន់អ្នកដែលទាបទន់ និងស្មោះត្រង់
ហើយជំរុញពួកគេឱ្យបន្តិចៗនឹងមកថា “មើល! កូនកម្ពុជៈមកដល់ហើយ;
ចូរអ្នករាល់គ្នាចេញទៅជួបទ្រង់!” អ្នកដែលត្រូវបានប្រគល់ទុកនូវសម្រកនេះ
បានប្រញាប់ប្រញាល់ ហើយដោយអំណាចនៃវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានប្រកាសសារនេះ
និងដាស់តឿនបងប្អូនរបស់ខ្លួនដែលហាក់ទឹកចិត្ត។
កិច្ចការនេះមិនបានឈរលើបុរាណ និងការសិក្សារបស់មនុស្សទេ
ប៉ុន្តែឈរលើអំណាចរបស់ព្រះ ហើយពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ដែលបានឮសម្រកនេះ
មិនអាចទប់ទល់បានឡើយ។ អ្នកដែលមានវិញ្ញាណខ្ពស់ក្នុងក្រុម
បានទទួលបាននេះមុនគេ ហើយអស់អ្នកដែលកាលមុនបាននាំមុខក្នុងកិច្ចការនេះ
គឺជាអ្នកចុងក្រោយដែលទទួលបាន និងជួយបន្តិចៗនឹងមកម្តងដល់សម្រកថា “មើល!
កូនកម្ពុជៈមកដល់ហើយ; ចូរអ្នករាល់គ្នាចេញទៅជួបទ្រង់!”» Early Writings, 238.

នៅចុងបញ្ចប់នៃរយៈពេលបីថ្ងៃនៃនូវជានិមិត្តសញ្ញា ក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១
សារដំបូងក្នុងចំណោមសារពីរ ដែលត្រូវបានគំរោងនៅក្នុងអសេគោល ជំពូក ៣៧
ត្រូវបានប្រកាស។ សារដំបូងនេះនាំឱ្យអ្វីដែលសុលាប ហើយខ្មោចខ្មាញ់ មកជួបជុំគ្នា
ប៉ុន្តែវាបានតែស្វែងរកដល់សារនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយសំឡេងដែលបានស្រកថា
«នៅក្នុងទីរោស្តមាន» ដូចនេះហើយបានបញ្ជាក់ថា
សាររបស់អសេគោលចាប់ផ្តើមមុនពេលបីថ្ងៃនៃនូវជានិមិត្តសញ្ញានេះបានបញ្ចប់។
រយៈពេលបីថ្ងៃនៃនូវជានិមិត្តសញ្ញានេះនេះគំរោងឱ្យ «ទីរោស្តមាន» មួយ
ហើយសារនេះត្រូវបានប្រកាសចេញពី «ទីរោស្តមាន» នេះ។ «ទីរោស្តមាន»
ក៏ជានិមិត្តសញ្ញានៃ «បុរាណវិទ្យា» ផងដែរ ដែលសម្គាល់ការផ្តល់បុន្ន័យ
និងការបរិក្ខត ដែលនាំចូលដំណើរការនៃការសាកល្បងមួយ។

មានការអភិវឌ្ឍន៍ជាបន្តបន្ទាប់នៃសារ ហើយក៏មានការទទួលយកជាបន្តបន្ទាប់ដែរ
ដូចដែលបានបង្ហាញដោយសម្បត្តិកណ្តាលអធុរក្សនៃកូនបុរសគុតិសាស្ត្ររបស់ពួក
Millerite។ អ្នកដដែលមានវិញ្ញាណខ្ពស់ជាងគេ
គឺជាអ្នកដដែលបានទទួលសារនៃស្បែកមួយដែលស្រកែននៅក្នុងទីរោងចក្រ
ហើយអ្នកបុរសគុតិសាស្ត្រនៃចលនាអាដវនេទីស្ត
ចង់អូសបង្ហាញទៅកាន់សំបុត្រមួយដែល William Miller បានសរសេរ
ត្រឹមត្រូវមានចុងមុខចុងទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 ដែលកូននោះ Miller
ផ្ទេរទីបន្ទាប់ថា ទីបំផុតគាត់បានយល់ និងទទួលយកសាររបស់ Samuel Snow
អំពីសម្បត្តិកណ្តាលអធុរក្ស។

«បងបុរស Himes ជាទីគោរព៖ ខ្ញុំឮវិញស៊ីលីអ៊ូមួយនៅក្នុងខែទីបុរាពីរ
ដែលខ្ញុំមិនច្បាស់ឃើញពីមុនមក។
ទោះបីជាព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញឲ្យខ្ញុំឃើញអត្ថន័យជានិមិត្តរូបនៃខែទីបុរាពីរ
កាលពីមួយឆ្នាំកន្លងមុនក៏ដោយ
ក៏ខ្ញុំនៅតែមិនបានដឹងច្បាស់ពីអំណាចនៃនិមិត្តរូបទាំងនោះឡើយ។ ឥឡូវនេះ
សូមព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់បានបុរសវិទ្យុធារ ខ្ញុំឃើញស្រោកណាមួយ
សព្វគ្រប់សមស្របគ្នាមួយ និងការសរុបគ្នាមួយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
ដែលខ្ញុំបានអធិស្ឋានសូមជាយូរមកហើយ ប៉ុន្តែមិនបានឃើញរហូតដល់ចុងនៃនេះ។
សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ឱព្រះលើខ្ញុំអើយ។ សូមឲ្យបងបុរស Snow បងបុរស
Storrs និងអ្នកដទៃទៀត ទទួលបានព្រះពរ
ដោយព្រះការប្រើប្រាស់ពួកគេជាឧបករណ៍ក្នុងការប្រើក្នុងកែប្រែខ្ញុំ។
ខ្ញុំជិតដល់ផ្ទះហើយ។ ស៊ីលីអ៊ូ! ស៊ីលីអ៊ូ! ស៊ីលីអ៊ូ! ស៊ីលីអ៊ូ!» William Miller, Signs of the
Times, October 16, 1844.

ក្នុងការកើតឡើងមុននៃទៀតនៃបុរសគុតិសាស្ត្រនៃសម្បត្តិកណ្តាលអធុរក្ស
ដូចដែលត្រូវបានគំរោងនៅក្នុងស៊ីលីអ៊ូរបស់មីឡែន
មីឡែនបានបិទភ្នែករបស់គាត់មួយភ្លែត។ ដូចនេះ «ក្នុងមួយរំពេច
ក្នុងការព្រិចភ្នែកមួយដង នៅស្ងួតរំពេចក្រោយ៖ ដុបិតត្រូវនឹងបន្តលឺឡើង
ហើយមនុស្សសលាប់នឹងត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ»។ នៅក្នុងស៊ីលីអ៊ូរបស់មីឡែន
គាត់គំរោងឲ្យអ្នកចុងក្រោយដែលទទួលសារនៃសម្បត្តិកណ្តាលអធុរក្ស
ដូចដែលគាត់បានផ្ទេរទៅក្នុងបុរសគុតិសាស្ត្ររបស់គាត់ផ្ទាល់។
គាត់គំរោងឲ្យអស់អ្នកដដែលនៅទីបំផុតទទួលយកសារនោះ
មុនពេលបុរសកាន់ជក់ជួលីប្រមូលតុប្បងមានតម្លៃដែលបានខ្ចាត់ខ្ចាយ
ហើយបោះបង្គោលទៅក្នុងប្រអប់ធំជាង។ នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១
អ្នកចុងក្រោយដែលទទួលយកសារទីពីររបស់អេសេគោល
ដែលជាសារអំពីខ្យល់ទាំងបួននៃសាសនាអ៊ីស្តូលាម ដែលក៏ជាសារនៃការបោះត្រាផងដែរ
គឺផ្ទេរដូចនេះមុនពេលត្រូវចុងក្រោយនៃត្រីទាំងបុរាពីរបន្តលឺឡើង ដែលជាត្រី «វេនេនា»
ទីបី។ «ក្នុងមួយរំពេច ក្នុងការព្រិចភ្នែកមួយដង នៅស្ងួតរំពេចក្រោយ៖
ដុបិតត្រូវនឹងបន្តលឺឡើង
ហើយមនុស្សសលាប់នឹងត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញដោយមិនចេះពុករលួយ
ហើយយើងរាល់គ្នានឹងត្រូវបានផ្តល់បុរេ»។ (១ កូរិនថូស ១៥:៥២)

អត្ថបទនេះកំពុងកំណត់អំពីការរស់ឡើងវិញដំបូងដែលកើតឡើងនៅពេលការយាងមកជា
លើកទីពីរ ប៉ុន្តែក៏មានការរស់ឡើងវិញមួយនៃអ៊ីដូស្តូតរបស់មនុស្សសលាប់

សំឡេងគួរនែនោះមានលើកឡើងឆ្លើយសង្ខតបស់មនុស្សសុលាប័ត្រចុងក្រោយ
ដល់មានគួររហូតសាច់ពាសពេញតាមផ្លូវនៃក្បួនសូដុំ និងអហេសី។ Miller
មានសង្កត់តែយើងថា សច្ចក្តីពិតទាំងឡាយកំពុងគួរមានកប់បន្តតិចមុតងៗ
ដោយសារគោលលទ្ធផលក្នុងកុលាយ។ ទីបំផុត Miller មានយំ
ដោយសម្បជាន់ពេលវេលាដល់ការបើកគ្រឿងចាប់ផ្តើម
ពីព្រោះការបើកគ្រឿងគឺជាច្បាប់ការដល់បុរេវិគតនៃជាបន្តគបន្តទាប់។
ការបើកគ្រឿងនោះមានចាប់ផ្តើមនៃកូនរយៈពេលចុងបញ្ចប់នៃប្រែប្រួលកែនេះ។

បន្ទាប់ពីការអធិស្ឋាន ព្រះគ្រីស្ទ (បុរសកាន់ជក់ប្រោសធ្នូលី) បានចូលមក
ហើយចាប់ផ្តើមសម្ភាសន៍បន្តប្រយ័ត្ន។
នាពេលបញ្ចប់នៃការសម្ភាសន៍របស់បុរសកាន់ជក់ប្រោសធ្នូលី នោះ មីឡែ
បានបិទភ្នែករបស់គាត់មួយភ្លែត ដោយបញ្ជាក់អំពីទីបញ្ចប់នៃកាលកំណត់ដដែលៗអ៊ីងស្ត
ដ្ឋតរបស់មនុស្សសុលាប័ក្សវាបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ។ បន្ទាប់មក បុរសកាន់ជក់ប្រោសធ្នូ
លីបានប្រមូលតុប្បូងមានតម្លៃដែលរាយការននៃកុនុងបន្ទប់របស់មីឡែ
ហើយដាក់វាទៅក្នុងមឈូសថមួយដដែលជាងមុន
នាពេលនឹកមួយកណ្តាលបន្ទប់របស់មីឡែ
ខណៈដែលសាក្សីទាំងពីរត្រូវបានលើកឡើងជាទង់សញ្ញា។ កុនុងនាមជាទង់សញ្ញា
ពួកគេបន្ទាប់មកបានហៅទៅកាន់ហ្វូងផុសផុលទៀតរបស់ព្រះ
ដដែលនៃតែស្តែចិត្តកុនុងហាប៊ីឡូន ឲ្យ «មក ហើយមើល»
សារដដែលស៊ីបានក្រុលសម្តីនុយយូដា
ទើបតែបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងមឈូសថមីដដែលជាងមុននោះ។

យើងនឹងចាប់ផ្តើមពិចារណាអំពីនិមិត្តរូបនៃទេវតាឡាយ
ជានិមិត្តរូបនៃសេចក្តីពិតទាំងឡាយពីសៀវភៅដានីយ៍លៃ ដល់គួរឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពនៃឆ្នាំ
1798 នៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

យើងមានដាក់ចំណុចយោងមួយចំនួនទុកជាមុនសម្រាប់ការពិចារណានោះ។
ចំណុចទីមួយគឺថា សាររបស់ពួកមីលូលីវាយ គឺគ្រប់លក្ខខណ្ឌ
(តាមដំណាក់កាលនៃការលូតលាស់របស់វា) ប៉ុន្តែមិនទាន់ពេញលេញ។
វាគួរឲ្យមានដាក់នៅក្នុងក្របខណ្ឌនៃអំណាចបំផុតសាបសូន្យពីរ មិនមែនបីទេ។
ចំណុចទីពីរគឺថា នៅពេលសុបិនរបស់មីលូលីវាយ កំណត់អត្តសញ្ញាណការសុដ្ឋានឡើងវិញចុងក្រ
ោយបង្អស់នៃសេចក្តីពិតមូលដ្ឋានទាំងឡាយ
នោះសេចក្តីពិតមូលដ្ឋានទាំងឡាយនៅពេលនោះ គឺ «ភូមិជាងដប់ដង»
ជាងសិរីរុងរឿងដើមរបស់វា។ ចំណុចទីបីគឺថា ចលនារបស់ទេវតាទីមួយ (ចលនាមីលូលីវាយ) គួរ
ឲ្យមានផ្ទៃឡើងវិញនៅក្នុងចលនារបស់ទេវតាទីបី
ប៉ុន្តែមិនមានការបញ្ចាក់កំណត់សំខាន់មួយចំនួន។ ពួកមីលូលីវាយ ក្នុងនាមជានិមិត្តរូប
គឺជាពួកភិក្ខុដ៏ល្អិត ពួកគេជោនប្លែកនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បុរេចិត្ត ប៉ុន្តែនៅទីបំផុត
និងគួរឲ្យសោកសៅ ពួកគេហៅ «សង្គមវិទ្យាឡើងវិញ» នៅឆ្នាំ 1863។

ចលនារបស់ទេវតាទីបីបានចាប់ផ្តើមក្នុងនាមជាពួកឡាវឌីសេ
ដល់គួរឲ្យការបុរេចិត្តដ៏ធំ ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់
ពួកគេនឹងមានចំណែកក្នុងការបំផុសឡើងវិញក្នុងយុទ្ធជ័យ (យុទ្ធជ័យផ្ទៃក្នុងក្រោយ)។

«ព្រះអង្គគង់នៅមិនមានយោងមកដើម្បីបំបាត់អវិជ្ជាដែលបុព្វបុរសនិងពុទ្ធការីប
ានចូលដៃទុកនោះទេ
ពីព្រោះព្រះអង្គទ្រង់ផ្តាច់ខាតមានព្រះបន្ទូលតាមរយៈមនុស្សតំណាងទាំងនោះ។
សេចក្តីពិតទាំងអស់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ បានចេញមកពីព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែ
តុប្បងមានតម្លៃអស្ចារ្យទាំងនេះ គួរឲ្យមានដាក់ក្នុងក្របខណ្ឌមិនពិត។
ពន្លឺដ៏ថ្លៃថ្លាសម្រាប់វា គួរឲ្យមានផ្ទៃឡើងវិញបន្តិចបន្តួចក្នុងកំហុស។
ព្រះទ្រង់បុរាណវិទ្យាគេក៏ចេញពីក្របខណ្ឌនៃកំហុស
ហើយដាក់វាឡើងវិញក្នុងរចនាសម្ព័ន្ធនៃសេចក្តីពិត។ កិច្ចការនេះ
មានតម្លៃស្មើនឹងការបំប្លែងបុរាណវិទ្យាដល់អាចសម្រេចបាន។
ដោយសារការគ្រប់គ្រងយុទ្ធនឹងកំហុស
សេចក្តីពិតបានកំពុងបម្រើដល់បុព្វហេតុរបស់សក្យនៃព្រះ និងមនុស្ស។
ព្រះគ្រីស្ទមានយោងមក ដើម្បីដាក់វានៅក្នុងដៃដល់វានឹងផ្សាយសិរីល្អដល់ព្រះ
ហើយបុរេចិត្តការសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ»។ The Desire of Ages, 287.